bloc-notes

CHESTIA ZILEI

Un gest de frumoasă sportivitate

Gesturi de sportivitate sunt puţine, şi tocmai din această cauză ele merită a fi menţionate. In ogorul sportului românesc, mercantilizat până la nepermis, caracterele se pot număra pe degete, fără a ajunge de multe ori la cel mic.

Scriem aceste rânduri imprisionaţi nu de un gest, ci de o pildă, pe care minunatul sportiv care este d. general Iacobici, a servit-o cu o seninătate olympică tutror acelora ce îndrăgesc sportul.

Duminică a avut loc pe Vârful cu Dor un mare concurs de ski. Elementele naturii s'au împotrivit însă şi o ploaie torenţială înfunda în zăpadă găuri mici de sită. O vreme în care cei mai mulţi preferă căldura moleşitoare a căminului şi gândurile unui dolce farniente strecurate prin fum albastru de ţigară, decât o escaladare riscantă a munţilor.

Concursurile au avut totuş loc şi s'au desfăşurat î condiţiuni de organizare perfecte.

In acest decor al naturii dezlănţuite, a apărut un om. Un om de 65 de ani. de statură înaltă, cu mişcări viguroase de atlet. O privire limpede şi deschisă şi un cap investmântat de păr alb, imaculat ca şi neaua ce complecta decorul sălbatec al munţilor.

Şi acest om a pornit-o pe jos, cu paşi hotărâţi, pe poteca ce duce sus spre nemărginit, acolo unde munţii îşi clătesc piscurile în nouri alburii şi diafani. Şi a mers astfel neobosit şi neînfricat până la 2000 de metrii, la Vârful cu Dor, unde omul de 65 de ani a găsit tinereţea şi vioşia concurenţilor, ce se pregăteau să înceapă cursa.

Omul acesta era d. general Iacobici, sub-şeful Marelui Stat Major al armatei...

Nu cred că există o mai frumoasă pildă de sportivitate decât aceea de Duminică a d-lui general Iacobici.

Infruntând vârsta şi lovind pieptiş greutatea drumului până la 2000 de metri, a confirmat încă odată puternicile sale legături cu sportul.

Preşedinte al federaţiei de ski, n'a înţeles nici odată să conducă din birou, cum fac mulţi alţii. Acolo sus, în mijlocul munţilor năprasnici şi cot la cot cu tineretul pe care îl educă în adevăratele legi ale cavalerismului părul diamantiu al generalului Iacobici părea un ghiocel într'o genună....

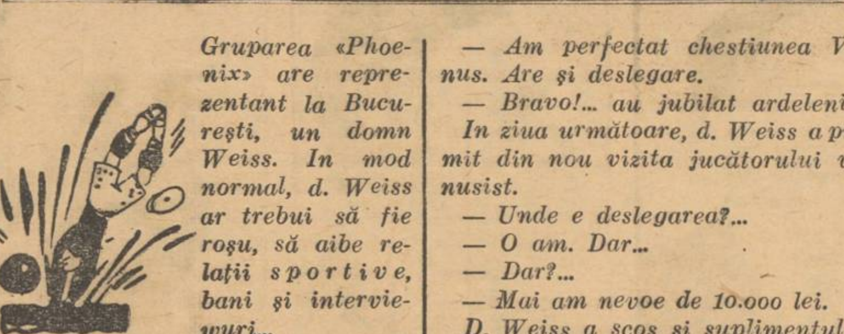
Silviu Herescu

Sportul în şcoală

In şcolile din Anglia sportul este foarte răspândit. In clişeul de mai sus miss Doris Goldsworthy căpitana sportivă a lui «Fulham Central School» execută o frumoasă săritură.

Gruparea «Phoenix» are reprezentant la Bucureşti, un domn Weiss. In mod normal, d. Weiss ar trebui să fie roşu, să aibe relaţii sportive, bani şi interviewuri...

D. Weiss nu are nimic din toate acestea. Nu este roşu, nu are relaţii sportive, nu are bani, nici interviewuri.

In schimb, a făcut de curând o experienţă indispensabilă, oricărui reprezentant al unei grupări provinciale.

Gruparea Phoenix are nevoe de un bun înaintaş centru.

—Am eu mult!... a zâmbit, a-totputernic, d. Weiss. Un înaintaş teribil, dela Venus.

— Dela Venus?... Umflă-l imediat!... i-a telegrafiat gruparea Phönix, extaziată de achiziţia pe care o face.

In realitate, d. Weiss nu avea «încă» un înaintaş dela Venus. Era doar în tratative, cu unul. L-a chemat urgent, şi i-a propus (comercial) transferul:

— Vrei să treci la Phoenix?...

— Trec.

— Ai deslegare?...

— Nu am, dar o obţin...

A doua zi, «venusistul» transfug l-a vizitat din nou pe d. Weiss.

— Am deslegare dela Club.

— Unde e?...

— Cu 20.000 de lei, o aduc imediat.

D. Weiss a scos imediat un stoc de 20 de hârtii albastre, le-a întins venusistului transfug, şi a chemat la telefon, Baia Mare.

— Alo, daţi-mi gruparea Phoenix.

Iar după o pauză a vestit triumfător şi nazal:

— Am perfectat chestiunea Venus. Are şi deslegare.

— Bravo!... au jubilat ardelenii.

In ziua următoare, d. Weiss a primit din nou vizita jucătorului venusist.

— Unde e deslegarea?...

— O am. Dar...

— Dar?...

— Mai am nevoe de 10.000 lei.

D. Weiss a scos şi suplimentul acesta de «onorariu».

După alte 24 de ore, înaintaşul venusist a apărut din nou în biuroul d-lui Weiss.

— Ai adus-o?... l-a interpelat abilul reprezentant al grupării Phoenix.

— Am deslegarea, dela Club.

— Unde e?...

— La... Club.

— La Club?... Adu-mi-o imediat.

— O aduc, dar îmi mai trebuesc 5.000 de lei.

D. Weiss a făcut o socoteală rapidă:

— Mă costă până acum, 30.000 de lei. Dacă are deslegarea, n'o să mă scumpesc acum, pentru un fleac de 5 000 de lei. A zâmbit triumfător, şi a dat şi suma aceasta.

De atunci, jucătorul venusist a dispărut. Nu s'a mai arătat nici cu deslegarea, nici cu banii. In schimb, d. Weiss este pisat zilnic la telefon de conducerea grupării pe care o reprezintă.

— Ce e domnule, cu venusistul ăla, teribil?...

— Vine, vine!... ripostează, din ce în ce mai disperat, d. Weiss, care în timpul când nu vorbeşte la telefon, se miră nelămurit:

— Ce deslegare dela Club o fi avut ăsta, d-le?... Să plece la Baia Mare sau să-mi ia mie 35.000 de lei?...

Cazul este strict autentic. Pentru orice control, a se adresa d-lui Weiss, Societatea Mărăşeşti, Loco...

Castor

De prin lume adunate

110.000 SPECTATORI IN 48 DE ORE

Numai footballul englez poate realiza asemenea performanţe.

110.000 spectatori în 48 de ore, la două matchuri de football jucate în zilele de lucru.

Faptul s'a petrecut săptămâna trecută, la Londra.

Lunea trecută au jucat în Capitala Angliei, echipele Tottenham şi Everton pentru cupa Angliei.

La acest match au asistat 45.000 de spectatori.

După 48 ore, adică Miercuri, Arsenal a jucat matchul de campionat cu Charlton.

La această partidă au asistat 65.000 spectatori.

Iată, într'adevăr, un exemplu care dovedeşte popularitatea footballului britanic.

UN «CARNERA» AUSTRIAC

Federaţia de box austriacă descoperise un tânăr de dimensiunile gigantului Carnera, dornic de a face box.

Managerii austriaci l-au supus unui sever antrenament, convinşi fiind că acest gigant va face carieră în box.

El are vârsta de 19 ani, înălţimea de 2 m. 04 cm. şi 106 kgr. greutate.

La debut însă, a fost învins prin k. o. technic de greul Romus, aşa că s'a încheiat odată cu matchul acesta şi cariera pugilistică a... austriacului Carnera.

UN ATAC MISTERIOS CONTRA LUI PALMIERI

Din Menton se anunţă: Jucătorul de tennis, italianul Palmieri, care participă la concursurile internaţionale de aci, a fost eri, pe când părăsea hotelul, victima unui atac curios.

Un necunoscut l-a lovit.

Se pare, că este vorba de un atentat politic.

DACA INVINGEA DECICO...

Mare emoţie la «Palais dela Mutualite» cu prilejul matchului pentru campionatul de box la categoria cocoş Decico-Bataillé. Iată care era cauza.

Ringul care trebuia să aibe între frânghii distanţa de 4 m. 35 nu avea decât 4 m. 27. Managerul challangerului Bataillé, anume Eudeline, care conta mult pe jocul de picioare şi pe uşurinta de a se deplasa a parisianului, se agita protestând şi luând drept martori pe membri prezenţi ai Federaţiei, foartte îngrijoraţi de acest original caz.

Se va putea disputa un campionat pe un ring antireglementar?

După ce Bataillé fu declarat învingător, şi cum Mazué, menagerul lui Decico, nu depusese nici o reclamaţie, titlul naţional reveni parisianului.

Dar ce-ar fi fost dacă Decico ar fi ieşit învingător!..

Sportul şi educaţia

CUVANTUL D-LUI MAIOR SIDOROVICI

Secretarul O. E. T. R. despre problemele mari ale sportului românesc

D. maior adjutant Teofil Sidorovici, secretarul O. E. T. R. a binevoit să trimită următorul interesant răspuns anchetei noastre, privind aşa zisul antagonism dintre sport şi cultură:

«M.-a plăcut, îmi place şi voiu vorbi şi în viitor, deschis, curat, cinstit, tot ce am în suflet şi conştiinţă, iar vorbele noastre trebue să fie întotdeaun în concordanţă cu faptele.

Cum văd sportul? Un mijloc pentru atingerea scopului urmărit. Scopul urmărit este educaţia morală naţională — patriotică şi socială a întregului tineret românesc.

Prin sport şi jocuri, adecuate vârstei, fără exagerări, vom atinge uşor cele trei laturi de educaţie integrală, ajutând la formarea unui tip de cetăţean idela, echilibrat proporţionat, nivelat, armonic desvoltat. «Mens sana in corpore sano» este idealul visat.

O. E. T. R.

Nu dorim însă exagerări, diformări, stâlciri, cari duc la detestări contestări şi reprobări.

Din Inalta iniţiativă a celui mai mare Român şi Prim Cetăţean al Ţării, a «Suveranului Pedagog», a luat fiinţă Oficiul de Educaţie a Tineretului Român (OETR) un nou organism de stat, chemat să coordoneze toate eforturile comune spre un unic scop, ridicarea şi întărirea Neamului şi a Ţării Româneşti.

Misiunea acestui nou organism nu este suprapunerea sau substituirea, ci ajutorarea şi coordonarea tuturor factorilor educativi, familie, societate, instituţiuni de stat şi particulare, ca să reintre în adevăratul lor făgaş, îndeplinindu-şi cu stricteţe rolul pentru cari au fost creiate. OETR le va ajuta cu toate mijloacele posibile, va coordona şi îndruma acitivitatea lor, dând directivele necesare, însă va veghea totodată cu toată seriozitatea ca să respecte legalitatea, loialitatea, într'o muncă cinstită şi desinteresată.

Ce s'a făcut până azi pentru sport?

Dinn primele momente de integrare a sportului la OETR acest Oficiu a avut grija să organizeze posturile de comandă în aşa fel, ca să nu fie subordonate sistemului electiv, care s'a dovedit de multe ori nefast, obligând pe cei ce trebuiau să lucreze obiectiv, în interesul superior al naţiunei şi ţării, la diferite compromisuri cedări şi abdicări dela principiile de conducere fermă, loială şi dreaptă.

Deaceia s'a prevăzut numirea tuturor preşedinţilor de către Consiliul Superior de Indrumare al OETR cae are toată autoritatea şi garanţia necesară prin însăşi compunerea lui.

S'a trecut mai departe la sistemul mixt al Comitetelor, adică ½ aleşi şi ½ numiţi, pentru a da posibilitatea pe de o parte societăţilor să-şi trimită mandatarii lor şi delegaţii de încredere, pe de altă parte posibilitate organelor superioare de conducere să complecteze comitetul, cu elemente de valoare recunoscută, care nu aleargă după voturi, ci sunt chemaţi solicitându-li-se sacrificiul de a munci pentru interesul obştesc şi de a ajuta pe cei ce stau la posturile de comandă cu o răspudere mai înaltă.

Comitetele fiind alese pe doi ani, iar preşedinţii numiţi pe trei ani, s'a asigurat continuitatea şi o per-

D. MAIOR SIDOROVICI

manenţa necesară în executarea planurilor de durată.

OETR a dat şi ajutoarele necesare prevăzând în bugetele sale subvenţii considerabile pentru UFSR cu servitutea de a se înfăptui în ordinea de urgenţă următoarele dezi-derate:

Local pentru sediul UFSR şi federaţii, personalul strict necesar, angajat permanent, controlul efectiv al tuturor societăţilor, dosare, fişiere regulamente şi directive, almanach, cursuri de formare, etc.

Tot din legea OETR rezultă avantaje pentru echipele naţionale, scutiri de taxe, transporturi, etc. dar în schimb şi restricţiuni şi anume:

ireproşabila lor compunere, dotare şi selecţionare, responsabilitatea conducătorilor, recompense şi sancţiuni.

In curând vom creia centre de formare pentru conducătorii sportivi, vom studia modalitatea sporirii veniturilor şi construirea marelui stadion naţional.

Sportul şi educaţia

Iată problema capitală ce ne preocupă. Sportul trebue să fie considerat un instrument puternic de formare şi educaţie. Când sportul îşi va face datoria pe deplin, când va fi ordonat, disciplinat, raţional, nu va avea decât prieteni şi sprijinitori în familie, în societate şi la toate instituţiunile. Nu este permis ca intelectul să se desvolte în detrimentul fizicului, dar nici invers.

Se impune ca sportul să înceapă cu jocurile uşoare şi plăcute pentru copii şi să progreseze raţional până la tehnica desăvârşită la adulţi, fără exagerări, deaceia este absolut necesar ca el să fie categorisit pe vârste, sexe şi clase.

Conducerea acestui factor atât de important să fie încredinţată numai elementelor cu o pregătire serioasă, cari pot avea o răspundere.

Societăţi puţine dar ireproşabile

In sport trebue să existe moralitate, cavalerism, disciplină, ordine, muncă cinstită şi desinteresată. sportul este pus în slujba neamului şi a ţării, el creşte buni români şi cetăţeni vrednici.

Preferăm mai puţine societăţi, dar ireproşabile şi constructive, decât multe, între cari cele destructive şi rele strică reputaţia şi toată strădania celor bune.

Preferăm mai puţine echipe naţionale, mai cu seamă peste hotare, cari ne fac însă cinste şi onoare decât multe, cari deservesc cauza noastră.

Un sportsman trebue să fie sinonim cu un cavaler în adevăratul sens al cuvântului.

Acesta este idealul nostru pe care-l visăm şi pe care trebue să-l realizăm. La început cu mai multe greutăţi, dar mai târziu cu mulţumirea cea mai mare a faptelor bune realizate».

O nuntă în lumea sportivilor

In biserica Boteanu s'a celebrat Duminecă seară cununia religioasă a internaţionalului Aurel Mărăşescu din gruparea universitară, cu drăgălaşa d-ră Virginia Dobjanski.

Nuni au fost d-na şi d. col. Dobjanski şi d. Pitaras cu d-na col. Sendrea.

După serviciul religios a avut loc la Cercul Militar o masă copioasă urmată de dans.

Intr'o atmosferă dintre cele mai plăcute, de faţă fiind numeroase figuri ale sportului românesc, s'a dansat şi petrecut până a doua zi târziu.

Japonia se pregăteste

Japonia se pregăteşte cu febrilitate pentru Olympiada din 1940. Deşi până atunci mai sunt trei ani, Imperiul Soarelui nu cunoaşte odihnă. Iată de pildă o tânără şi zâmbitoare supusă a împăratului Hiro Hita antrenându-se la canotaj.

Foiletonul „Gazetei Sporturilor" 14)

8 IUNIE

Mare roman sportiv de GEORGE FULGA

— Nu glumi. Vreau să ştiu precis. Este ceva adevărat?...

— Ce anume?

— Ceva, din ceiace spunea Nedelcu.

Miny a început să râdă:

— Dar ştii că eşti curios?...

Ce te interesează, pe dumneata?...

— Vreau să ştiu!...

— Pentruce? Ai intenţia să mă iei de soţie?...

Avea dreptate. In definitiv, ce mă interesa pe mine trecutul ei? Ce rost avea să mă amestec într'o viaţă în care o simplă întâmplare îmi deschisese o portiţă pasageră, de legătură?...

Şi totuşi, voiam să ştiu. Voiam să-mi spună ce este adevărat. Dacă este ceva adevărat din tot ceiace se spune pe socoteala ei. Dacă, într'adevăr, ascunde sub un aspect senin de virtute un fond penibil de viciu şi turpitudine. N'aveam niciun drept să o întreb. Să-i cer să-mi spună ceva. Să o forţez să vorbească.

Adesea însă, nu reuşesc să-mi canalizez acţiunile prin filtrul unui control logic. Devin adesea impulsiv. Vreau ceva, şi nu mă interesează dacă am dreptul să-l vreau şi să-l pretind.

Am prins-o şi mai puternic de mână, şi-am strâns-o ca într'un cleşte.

— Te rog să îmi răspunzi limpede. Este ceva adevărat?...

Dealatul frunţii sale s'a crestat o dungă adâncă, de încruntare. Pentru prima oară, o vedeam atât de enervată, de ostilă. S'a ridicat în picioare, şi-a netezit faldurile pardesiului şi m'a privit sever. Aproape duşmănoasă.

— Nu înţeleg ce sens are să te amesteci în viaţa mea. Faptul că l-ai pălmuit pe Nedelcu nu îţi conferă dreptul să te amesteci în lucruri cari nu te privesc. Pe viitor, te rog să te faci că nu auzi ce se spune pe socoteala mea. In felul acesta îţi economiseşti pumnii şi nu mă plictiseşti pe mine cu întrebări neroade. Fără sens..

Inainte de a-i putea răspunde ceva, a plecat.

Am rămas pe aleia Cişmigiului, multă vreme, repetându-mi fără convingere, şi fără sens: «Aşa dar, s'a supărat. S'a supărat...»

Târziu, am găsit, fireşte, justificarea supărării sale:

— In definitiv, ce mă priveşte pe mine ce face?...

Poate să se culce cu cine pofteşte, şi s'o vorbească cine vrea. Treaba ei... Faptul că am fost o dată, împreună la cinematograf, nu îmi conferă drepturi de tutore. Are dreptate...

27 Martie. M'am împăcat cu Nedelcu. Ne-am întâlnit pe teren şi ne-am întins mâna, simultan.

In fond, de ce-am rămâne supăraţi? Ne leagă o prietenie de ani de zile, care nu trebue sfărâmată dintr'o dată, pentru un incident pe care am început să îl regret.

Să-mi părăsesc prieteniile? Dece? Şi pentru cine? Pentru «o femee» pe care nu o interesează faptul că este discutată şi care nu vrea să dea niciun fel de explicaţii în privinţa vieţii sale particulare?... Haida de!...

I-am strâns mâna lui Nedelcu cu toată sinceritatea. Cu regretul de a-l fi lovit pentru o discuţie în care nu avea niciun rost să mă amestec.

Am simţit şi nevoia să-i cer scuze:

— Te rog să mă erţi...

— Lasă, lasă!... m'a oprit Nedelcu. Să uităm povestea asta. Doar n'o să trecem acum, dela o bătae ţigănească la reparaţiuni de protocol aristocratic.

Avea dreptate. Am râs de a doua nerozie pe care era să o comit şi am pornit-o în spre bufet.

— De altfel, a revenit Nelecu, nu ai avut dreptate. Ai simţit o febră subită de «gentleman» pentru o femee despre care nu spusesem decât lucruri adevărate.

O clipă, am simţit din nou în vine, pulsaţia accelerată a sângelui. Simţeam că iarăş nu mă voiu putea stăpâni. Duşul explicaţiilor lui Nedelcu, însă, m'a răcorit treptat:

— Se pare că a făcut şi asupra ta, aceiaş impresie puternică de virtute şi candoare, pe care o face asupra tuturor. In realitate, însă, e mult mai puţin candidă şi mai puţin virtuoasă, decât se crede.

— Adevărat?

— Nu ai decât să te interesezi. Şi fiindcă văd că nu ştii chiar nimic, din ceiace o interesează pe Miry, am să-ţi dau o informaţie proaspătă de tot. Ultima cucerire a lui Miry este... Radu.

— Radu?...

— Da, da: d. Radu Vişoiu...

Am simţit că mă prăbuşesc.

— Fratele meu?

— Exact.

Voiam să plec, să fug, să nu aud nimic din ceiace prinsese să se vorbească iarăş pe socoteala lui Miry, pe socoteala nervilor mei biciuiţi de nelinişte unei înfrigurări pe care nu o mai puteam ascunde. Nu mai vedeam nimic. Radu?... Şi cu Radu?... Cu propriul meu frate?... Aşa dar, era adevărat. Nu mai erau simple poveşti afirmaţiunile în legătură cu virtutea ei. Confirmările au şi început să apară. Dar chiar cu Radu? Chiar cu Radu?...

M'am trezit mergând încet, spre poarta terenului. Plecând. Fără direcţie precisă, fără un gând precis, fără nici o intenţie lămurită.

Din urma mea, Nedelcu m'a urmărit cu un supliment de explicaţie:

— Dacă nu crezi, interesează-te. Intreabă-l pe Radu. Cred că îl întâlneşti, din când în când, acasă

(Va urma)